

29932, II, B, g, 139

108
876

867

ANTIGONA.

Žalostna igra v petih dejanjih.

Spisal

VITTORIO ALFIERI.

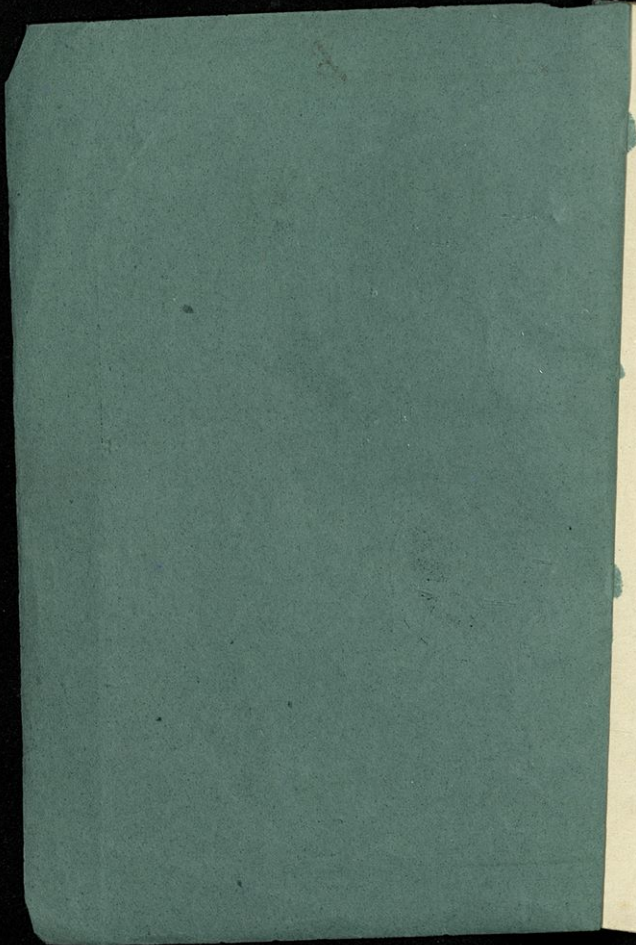
Poslovenil

Jožef Križman.

V Mariboru.

Založil prestavljavec. Tisk J. M. Pajk'a.

1875.

ANTIGONA.

Žalostna igra v petih dejanjih.

Spisal

VITTORIO ALFIERI.

Poslovenil

Jožef Križman.

V Mariboru.

Založil prestavljavec. Tisek J. M. Pajk'a.

1875.

U v o d.

 Vittorio Alfieri slovi v italijanski literaturi kot najboljši tragiški pesnik in kot tragedije stvaritelj, ker je vse svoje prednike v tej stroki prekosil in deleč za seboj pustil. Njegove žalostnice so dika ital. slovstvu, ker v njih nahajaš največo originalnost strneno z največo prostostjo. Alfieri ne ljubi veliko govorečih oseb v tragediji, ker čeprav oseb ogromno število dela igro živahno, vendar tudi bralca in poslušalca moti in trudi, ker mora vedno na osebe paziti. Sedem oseb, to je njemu še največe število; in ravno v tem se razodeva njegova pesniška moč, da včasih, kakor n. pr. v pričujočej tragediji, le s štirimi lici čitatelja in poslušatelja zanimiva in mika. V svojih osebah nam Alfieri zvesto in krepko popisuje razne kreposti in strasti ter zato kedaj zahaja tudi iz zgodovinske poti (ker tragediji ni zgodovina namen, ampak le pripomoček), da postanejo njegovi značaji čistejši in zanimivejši. Njegova beseda je sploh resna, kratka pa jedernata, posebno sredi igre,

tako, da moraš vsako besedico pazljivo brati i ne smeš ničesar spregledati, kajti vsaka črtica je važna in potrebna, da je govor razumljiv. Posebnega ozira in posnemanja vredna je tudi organička osnova njegovih iger. V prvem dejanji pripoveduje uvedne dogodbe, kolikor je treba, da čitatelj poznejša dejanja razumeva. V drugem in tretjem dejanji je še le jedro ali srce vsej igri. Naglo se v njih vršé dogodbe, jasno in umetno se nam kažejo značaji. V četrtem dejanji pa pesnik tako rekoč počiva, ker se je prej prenaglil; kajti, če tudi je to dejanje, enako drugim, umetno in krasno izpeljano, vendar ni ravno tako mikalno. Peto in zadnje dejanje pa sklepa in dovršuje vso zgodbo in je torej prav važno. Le kratek samogovor, žalosten ali srdit krik konča po navadi vsako žalostno igro. Predmeti Alfieri-jevem igram so vzeti večidel iz starih, celó iz predzgodovinskih pripovedek, dvema („Abel“-nu in „Savl“-u) iz sv. pisma, nekterim tudi iz novejšje zgodovine.

Da se mili mi sorojaki Slovenci seznanijo nekoliko z duhom in z umotvori tega italijanskega klasika, drzevam se tu podajati slov. prevod njegove „Antigone“, za kojim pride na vrsto prevod „Filip-a“, ki je v rokopisu vže gotov, ako bo prva ta poskušnja

od sl. občinstva ugodno, ali vsaj potrpežljivo sprejeta. Predmet pričujočej žalostnici pa je ta-le:

Ker ni imel Laj, kralj tebski, otrok s svojo ženo Jokasto, sestro Kreontovo, svetoval se je zato pri vedežu (orakeljnu), kateri mu je odgovoril, naj se varuje imeti sina s svojo ženo, ker ta bo očeta umoril in mater za ženo vzel. Ko se mu je tedaj sin rodil, dal ga je po tedanjej navadi izpostaviti in mu stopala prevrtati, misleč, da tako se ne bo ljubilo nobenemu ga k sebi vzeti. Vendar so otroka rešili in mu dali ime Edip. Ko je dorasel, prišel je po naključbi vkup z Lajem, katerega ni poznal za očeta, ter ga je v prepiru ubil. Ker je pa za Tebe veliko zaslug si pridobil, prepustil mu je Kreont prestol, katerega se je bil polastil po smrti Lajevej in mu je dal za ženo svojo sestro Jokasto, vdovo Lajevo, tedaj lastno mater njegovo. Ž njo je imel dvojčka Eteokla in Polinika in dve hčeri: Izmeno in Antigono. Ko je pa prišlo na dan njih sorodstvo in tedaj tudi grozna krvosramnost, pregnali so Tebanci Edipa, kateri si je še oči sam iztaknol. Za njim sta se njegova sina zmenila, da bosta se v kraljevanju vsako leto vrstila. Polinik, ki je prvi kraljeval, prepustil je, pogodbi zvest, konec leta

mesto Eteoklu; ali ta, ko je prišla vrsta nanj, ni hotel odstopiti. Zato se je začel Polinik zoper njega vojskovati in v končnem dvoboju sta se drug drugega umorila. Prestola se je potem spet polastil po svojej krutosti znani Kreont, kot varuh Eteoklovega neodraslega sina. Prvo njegovo delo je bilo to, da je prepovedal pokopati trupla onih Grkov, ki so se bojevali zoper Tebe in so ležali za mestnimi zidovi. Med temi je bilo tudi truplo Polinikovo. Tukaj se začinja naša tragedija. Antigona, Polinikova sestra, katerej se je prostovoljno pridružila še Argija, argivskega kralja Adrasta hči, hotela je svojemu bratu proti prepovedi zadnjo čast izkazati. Ali bili ste zasačeni; Argija je pobegnola, Antigono pa so vjeli in Kreont jo je k smrti obsodil. Izvršitev obsodbe je izročil svojemu sinu Hemonu, kateri je Antigono ljubil. On pa je ni umoril, temveč jo je skril pri nekih pastirjih; ali ko je Kreont to čez več let zvedel, dal je Antigono živo pokopati. Hemon pa se je od žalosti sam na njenem grobu vsmrtil. Tako pripoveduje mitologija. Po tej pripovedki je Alfieri z majhnimi premembami sestavil svojo žalostno igro.

J. K.

Antigona.

Žalostna igra v petih dejanjih.

Spisal Vittorio Alfieri. Poslovenil Jožef Križman.

Osobe:

Kreont.

Antigona.

Hemon.

Argija.

Straže.

Hemonovi prijatelji.

Igrališče: Kraljevi dvor v Tebah.

Prvo dejanje.

Prvi prizor.

Argija.

Argija, v Tebah si . . . Zdaj se oddahni
Od nagle hoje . . . Kako hitro prišla
Iz Arga sem! — Od starosti počasen,
Menet moj zvesti me je težko spremljal;
Zdaj v Tebah sem! Naklepe moje drzne
Ogrnola je noč prijazna s plaščem;
Nihčé me ni zapazil. — Strašna hiša,
Predragega soproga grob in zibel!
Polinik moj! . . . Tu je tvoj brat izdajnik
Zavist prekleto vgasol v tvojej krvi.
Nemaščevana bleda tvoja senca
Krog teh zidin se plazi še, i neče
Gomile v krvoločnih Tebah, zraven
Zločina; zdi se, da mi kaže v Argos . . .
Zavetje ti je Argos bil; da ganol
Se ne bi bil iz njega nikdar! . . . Prišla
Sem po pepel tvoj sveti. V tem mi more
Pomoči z lastno roko milosrčno
Le tvoja, tebi draga, zvesta sestra

Antigona. Kako jo ljubim! kako
Bo milo mi pri srcu, ko jo vgleдам,
Spoznam, objamem! Prišla sem, da zjočem
Se tukaj ž njo na mrzlem pepelniku,
Ki mene čaka — in dobom ga; sestra
Odreči ga ne more ženi. — Sin moj
Edini, glej, ta dar ti v Arg prinesem;
In to je tvoja dedščina: očetov
Pepelnik! — Kam me, neprevidno, tira
Obup! Da v Tebah sem, Argivka, še
Pomislím ne? — Antigono tu čakam . . .
Kako jo pa spoznam? . . . Če me zasače? . . .
Moj Bog! . . . trepečem; . . . sama . . . Tiho! nekdo
Se bliža . . . kaj porečem? kaj storim?
. . . Tu skrijem se.

Drugi prizor.

Antigona.

— Na dvoru je vse tiho,
I noč je temna; pojdi . . . Srce vpada?
Koleno se šibi in omahuje?
Se tresem? kaj? od kod prepast? al morda
Na hudodelstvo grem? . . . bojím se smrti?
Bojím se samo, da bi ne dosegla
Namena svojega. O moj Polinik,
Doslej sem jokala . . . Zdaj jok zatrem;
Dejanja čas je; čutím, da premorem
Svoj spol. Vkljub Kreontu okrutemu

Doboš od mene denes zadnjo čast:
Gromado, al moj život. — Noč, ki večno
Bi vladati imela v tej deželi,
Ki vredna ni nobene luči božje,
S zavojem gostim, strašnim se zagрни,
Da mi pomoreš v velikem naklepu.
Ti pazi, da me čvrsti dvorni briči
Ne vide; v tebe upam. — O bogovi,
Če le prisegli niste, da se v Tebah
Nič blagega ne sme zvršiti, dajte
Mi, prosim, samo toliko življenja,
Da to dejanje dovršim. — Na delo;
Početje to je sveto, ino žene
Me svet nagib: preblago bratoljubje . . .
Kdo gre za mano? Bog! izdana sem . . .
Je ženska to? Kdo si? govori!

Tretji prizor.

Argija. Antigona.

Argija.

Reva

Nesrečna sem.

Antig.

Kaj delaš tu? kaj iščeš

Po noči?

Argija.

Iščem .. tu .. Antigono ..

Antig.

Čemu? — Kdo si? poznaš Antigono?

Pozna te ona? Kaj jej hočeš? Imaš

Morda kaj skupaj z njo?

Argija.

Britkost i milost . . .

Antig. Kaj? milost! v Tebah upaš si izreči
Besedo to? Ne veš, da tukaj Kreont
Kraljuje? Ni ti Kreont znan?

Argija. Jaz prišla
Sem še le zdaj . . .

Antig. V ta dvor stopiti skrivši
Si tujka se predrznola? po kaj? . . .

Argija. Da tujka sem v tem dvoru, tega krive
So Tebe; tako ne bi smeli zvati
Me tu.

Antig. Kaj? Kde si ti rojena?

Argija. V Argu.

Antig. Ime pregrozno! Vse kosti mi stresa!
Da ne bi bila nikdar ga poznala!
Živela ne bi v joku zdaj.

Argija. Prinesel

Je tebi solze Arg? rodile meni
So Tebe večni jok.

Antig. Besede tvoje
Me k joku sile. Ah, če mogla svojo
Pozabiti bi žalost, tebe z jokom
Tolažiti bi htela. Rada čula
Bi tvoje zgodbe, pa i jaz bi rada
Povedala ti svoje; ali časa
Ni k temu zdaj, ko brata objokujem . . .

Argija. O Bog! ti si Antigona . . .

Antig. . . . Pa . . . ti?

Argija. Argija sem, nesrečna tvôga brata
Predragega udova.

Antig. Oh! . . . kaj praviš?

Argija. Edina moja nada in podpora,
Preljuba sestra, da te vsaj objamem. —
Ko sem te čula, menila sem govor
Polinikov da slišim; moje plaho
Srce osmelil je tvoj glas; stopiti
Sem drznola se k tebi . . . Blagor meni!
Imam te! . . . Daj, da te objamem, in
Da se vsaj enkrat presto zjočem.

Antig. — Tresem
Se vsa! Ti, hči Adrastova si v Tebah?
V tej hiši? v Kreontovih krutih rokah? ..
Pogled nenaden! bridkomil!

Argija. V tem dvoru
Si upala, da bodem ti družica,
(Tud jaz sem upala) . . . pa zdaj me tako
Sprejemaš?

Antig. Meni draža si od sestre . . .
Polinik znal je, kako te jaz ljubim.
Neznani mi bil je tvoj obraz; navade,
Narav, srce, neskončno ljubav tvojo
Do njega sem poznala. Jaz sem tebe
Ljubila, kakor on; a nisem htela
I nečem videti te v Tebah. Tisoč
Nevarnosti velikih te obdaja
Tu-le; ah! tresi se.

Argija. Kaj? Moj Polinik
Je mrtev, in ti hočeš, da se tresem?

Kaj morem še zgubiti, kaj želeti?
Le to še, da objamem te in umrem.

Antig. Nečastno tukaj vmreš.

Argija. Umrem prav častno,
Če vmrem na grobu svojega možá.

Antig. Kaj deš? ... Na grobu? ... Malo praha, da ga
Pokrije, krati denes tvojemu
Se možu, mômu bratu, v Tebah, v dvoru
Njegovem.

Argija. Mili Bog! Al mrtvo truplo ...

Antig. Zverinam plen leži v ostrogu. *)

Argija. V ostrog
Letim.

Antig. Ne, stoj! — Brezbožni Kreont, jako
Napuhnen, ker polastil se je žezla,
Naravo, zákone, bogove pušča
Hudobnež v nemar; i ne krati groba
Argivcem le, temveč vmori še one,
Ki se pogrebsti je drznó.

Argija. V ostrogi
Zverem je plen moj mož? in jaz sem mimo
Ostroga šla! ... Pa ti ga tam pustiš? ...
Že teče šesti dan, ko ga prebodel
Je zlobni brat, in še nepokopan
I nag leži? i mrtve še kosti
Po sili deleč so od domačije?
In to prenaša mati? ...

*) taboru.

Antig.

Draga moja,

Vseh najinih nezgod ne znaš. — Ko vidi,
Kak grozno brata brat mori Jokasta
(Ubožica!) ne joče, niti v zraku
Se ne razlega njene toge glas:
Bridkost neskončna trga jej besedo;
Zastale, suhe zenice upira
U trda tla; vže sence vmrlih sinov
In Laja vbitega iz večnosti
S prestrašnim, milim glasom kliče; one
Se jej že jave — tako blodi dolgo
Razvneti domišljija v teh prikaznih
Britkosti njene; težko se pozneje
Zaveda, mene, hčer obupno vidi
Pri sebi in družice svoje. Trdno
Je sklenola, da vmre; molči in mirna
Se kaže, da prekani nas . . . Joj meni! . . .
Joj, neprevidnej revi! . . . premotila
Me je; nikdar je ne bi bila smela
Pustiti same. — Mirno si zaspali
Želi, verjamem, grem; pa glej, iz srca
Bijočega še naglo meč izdere
Polniku, in ko bi trenol, v lastne
Zabode si ga prsi, pade, umre. —
In jaz? . . . Nesrečne te krvi ostanek
Nečist, še jaz s taistim mečem bila
Bi se prebola; pa se mi je smilil
Nemrtvi i neživi, slepi oče.
Le zanj ostala sem v svetlobi mrzkej,

Živela za tresočega se starčka . . .

Argija. Edipa? . . . Njega morala zadeti
Je groza vsa njegovega zločinstva.
On je še živ? Polinik pa je mrtev?

Antig. Da bi ga bila videla! Nesrečni
Edip! saj on Polinikov je oče;
Njegova kazen večja je od krivde.
Ubežen, slep, ubog, pobit, izgnanec
Iz Teb potuje. Sam trinog se ljuti
Je drznol ga izgnati. Revni Edip!
Imena svôga ne izda nikomur;
Nebo, Kreonta, Tebe, nas bo grozno
On vse preklinjal. — Sivega sem starčka
Podpirati si bila namenila;
Odtrgali so s silo me od njega,
Pa tu priklenoli. Ah! morda bila
Je božja volja, da, odšedši oče,
Neslišani je zakon Kreont precej
Priobčil v Tebah. Kdo se drzne tukaj
Mu kljubovati, razen mene?

Argija. Tebi
Pa v tem pomagati, kdo razen mene?
Sam Bog me je poslal. Prišla sem k tebi,
Da ljubljeni pepel dobom; in k sreči
Za dobe sem došla, da vidim in
Objamem drago truplo, da izperem
Pregrozno, trpko rano to s solzami,
Ter da upokojim z gromado senco
Ubežno . . . No, kaj se mudive? Sestra

Le pridi; prva jaz . . .

Antig.

Na sveto delo,

A v smrt tud greve; moram, čem umreti.

Na zemlji imam le očeta, njega

Mi vzeli so; le smrt želim in čakam . . .

Ti, ki poginoti ne smeš, dovoli,

Da jaz zažgem gromado, ki me sklene

S preljubim bratom. Bila sva v življenji

Le ena duša v dveh telesih; mrtvi

Naj trupli najini sežge en plamen.

Argija.

Ne smem poginoti? Kaj praviš? meniš

Premagati me v žalosti? Enako

Sve ga ljubili; jaz še bolj — saj več

Je ženina od sestrine ljubezni.

Antig.

Argija, skušati se s tabo nečem

V ljubezni, pač pa v smrti. Ti si vdova,

In dobro cenim tvojo zgubo; ali

Ti nisi greha sad; še mati tvoja

Živi; izgnan, ubožen, slep, krivičen

Tvoj oče ni; bogovi milši dali

Ti niso bratov, da tekmaje zlobna

Drug v družega se krvi kopljeta.

Zato, oprosti! sama čem umreti;

Pred rojstvom že sem bila smrti vredna . . .

Ah! v Arg se vrni . . . Le pomisli! svoje

Ljubezni imaš tam zaklad; sam živi

Polinikov obraz v otroku svojem.

Ah! vrni se; obupnega očeta,

Ki te pogreša, razveseli. Idi;

Tu nihče te ni videl, še utegneš;
Prepoved sama jaz prelomim.

Argija. . . . Sinka! . . .

Da, ljubim ga; al hočeš, da pobegnem,
Če za Polinika tu vmreti moram?
Poznaš me slabo. Otročiča v reji
Ima Adrast, on mu bo oče. K joku
Bi jaz ga odgojila; odgojiti
Se mora za osveto in orožje. —
Noben me strah ne uzdrži, da trupla
Ne vidim milega. O moj Polinik,
Da druga zadnjo čast ti dá? . . .

Antig. Vkloniti

Sekiri tebskej češ glavó?

Argija. Ne kazen,

Zločinstvo je sramota. Sramotivec
Bo vedno Kreont; vsem se on pristudi,
Medve sloveli bove . . .

Antig. Češ mi vzeti

To slavo?

Argija. Hočem videti soproga,

Pri njem umreti. — Kako pravo imaš,
Da ti mi kratiš moje? ti, ki mreti
Si vid'la ga, in še živiš . . .

Antig. Zdaj vidim,

Da mene se ne vstrašiš. Treba bilo
Je saj, da se prepričam, če po ženski
Se še bojiš; nad tvojo žalostjo
Dvojila nisem, ampak nad pogumom.

Argija. Pregrozna žalost koga ne junači?
Pa če ljubezni tvôga brata vredna
Sem bila, sem navadna ženska?

Antig. Res ne;

Jaz ljubim te, trepečem, tvoja vsoda
Me peče. Hočeš iti? pojdi. Z rodом
Edipovim te Bog ne osramôti! —
Tud noč se zdi mi nenavadno temna;
Bogovi so nalašč jo omračili.
Glej dobro, sestra, da zdržiš se joka;
Ta naji prvi bi izdal. Hudobni
Beriči Kreontovi ostro straže;
Naj ne ovadi naji nič pred žarom,
Ki spepelí umrlo truplo.

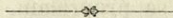
Argija. Jaz
Ne bom jokala; . . . ti . . . ne boš jokala?

Antig. Natihoma jokali bove.

Argija. Veš pa

Kde trup leži?

Antig. Le z mano; vem, kam vrgli
So ga hudobneži. Zdaj idi. Svečo
Mrtvaško saboj nesem; tam s kremenom
Iskro izkreševе, da jo zažgeve. —
Molčé korakaj drzno ti za mano.

Drugo dejanje.

Prvi prizor.

Kreont, Hemon.

Kreont. Kako? ko jaz se veselim, ti sinko
Si sam tako pobit? Očeta vidiš
Zdaj na prestolu tebskem; moje žezlo
Bo tvoja dedina. Zakaj žaluješ?
Je žal Edipa ti in zlega roda
Njegovega?

Hemon. Je to mar hudobija,
Če se Edip in rod njegov mi smili?
Nezgodni dan, ko si prevzel vladarstvo
Mi ni tako vesel, da bi zapiral
Zato britkosti pot. Ti sam boš morda
Skesan še solze točil, da si žezlo
Pridobil si.

Kreont. Zares, solzé bom točil,
Da toliko sem časa sestre sina
Hudobna, greha sad nečastni, slušal.
Pa če poplačala sta grozno rojstvo
Z groznejšo smrtjo, naj ju krije večna
Pozaba. Kar sta svoj namen dosegla,
Čistejše v Tebah solnce, zrak jasnejši,
Bogovi milši so; zdaj res nadjajmo
Se dni veselših.

Hemon.

Ko najbližji v rodu

Pogublajo se i morijo, vsaka
Nadeja, razen žalosti, prekanja.
Edip, tebanski kralj (kar je še vedno),
Tebanski kralj je slep, izgnan, ubežen,
Prikazen nova vsej deželi grškej;
Dva brata se vmorita, brata svômu
Očetu, sina rodoskrumbnej majki,
Katera (tebi sestra) z lastno roko
Prebode se; imen zmešnjava grozna,
Morij in joka! Glej pomočke, poti
Po katerih si prestola se polastil.
Joh, oče! moreš še se veseliti?

Kreont.

Edip je sam le-to zemljo oskrunil,
Ter z daljnjim bivanjem nebeško jezo
Prestrašno nanjo vlekel; iznebiti
Se ga je morala. — Pa ne naštevaš
Ti naših solz. Edip prekleti! Kako
Ti vse poplačam! Tudi jaz žalujem
Za mrtvim sinom, staršim tvojim bratom
Menecejem, ki vražjim, trapim zmotam,
Tirezije prerokovanjem lažnim,
Neumnim je verjel; za Menecéjem,
Ki vsmrtil sam se je, da reši Tebe.
On mrtev je, Edip še živ? Za zlobe
Njegove je premajhno maščevanje
Izgnanstvo vedno. — S sabo nesi drugam,
Edip prekletstvo božje, ki ga spremlja
Kodkoli hodi. Jok pa ne razdere

Kar je storjeno; zabiti je treba
Minolosti, in zdanje sreče krepko
Se poprijeti.

Hemon. Boginja nestalna
Srca mi ne osuži. A nebeške
Togote, oče, bati se nam treba.
Daj! naj odkrito govorim: Prepoved
Okruta tvoja, ktera jarnim sencam
Nepokopanih Grkov prepeljati
Ne dá se čez Ahéront, v nebo vpije.
Kaj delaš? vlade in ugodne sreče
Pijan, ne misliš, da krvi Polinik
Je kraljeve, in tvoje sestre sin?
I on leži v ostrogu nag, vsaj pusti,
Da njega, tvojega sestriča truplo
Sežgo! Daruj Antigoni nesrečnej,
Ki videla vseh svojih je pregrozno
Prepast, preljubega jej brata truplo.

Kreont. Ni ona tudi, ko nje zlobna brata,
Edipu hči?

Hemon. Enako njima tudi
Pravico ima v Tebah do prestola.
Vsaj mrtvo truplo lekko daš za žezlo.

Kreont. Sovražnica je meni . . .

Hemon. Misliš?

Kreont. Ljubi
Polinika, Edipa; Kreonta
Tedaj črti.

Hemon. Joj! ne bi smilila

Se oče jej in brat? Bi več jo čislal,
Če bila bi brez srca?

Kreont.

Ne bi čislal

Je več, pa manj bi jo črtil. — Prestreči
Tegoto drugih mora kralj, črtiti
Pa tudi vsakega, ki ga razžali.
Antigoni sem vzel pretvezo vsako
Ko vzel sem jej očeta. Vkup izgnana,
Oba, morda bi bila našla kralja,
Ki bi zagrnol vrojeno hlepenje
Po žezlu z lažnim vsmiljenjem, i v Tebe
Z orožjem, kakor prej Adrast, kdaj prišel. —
Ti grajaš, sin, prepoved mojo, h ktorej
Me važen vzrok, ki ga ne znaš, primora.
Pozneje zveš ga; dasi trd je zakon,
Uvidiš, da je bil potreben.

Hemon.

Praviš,

Da meni vzrok ni znan? a tebi, mislim,
Neznani so nasledki. Saj očeta
Izgnanega, uzeto žezlo, brata
Nepokopanega Antigona
Tud nehoté osveti. Prosto ljudstvo
Mrmrá, ker vseč mu ni tvoj zakon, hudo
Opravlja, zasmehuje ga, in hoče
Se mu ustavljati.

Kreont.

Naj se mu vstavlja,

Saj ne želim nič družega, da v roke
Dobom le prvega, ki se pregreši.

Hemon.

Kak besen vrag ti v kvar to svetuje?

Kreont. Ljubezen le do tebe mene sili;
Kar grajaš zdaj, v korist bo tebi. Vajen
Zločinstva več a gledati je v Tebah
Meščan; kaj more družega storiti,
No slušati in pa molčati?

Hemon. Večkrat
Tičí v molčanju maščevanje . . .

Kreont. V molku
Posameznih; v molčanju vsega ljudstva
Pa strah in robstvo biva. — Daj! ne vpiraj
Se, sin, očetovski previdnosti.
Največa in najmilša moja skrb
Si ti; ti sam si mi ostal, sam vžival
Boš svoje dni moj trud. Al hočeš biti
Uže naprej očetu nehvaležen? —
Kak šum je to orožja in verig! . . .

Hemon. Gorjé! kdo gre? . . . Vkovani v trde spona
Peljó dve ženski? . . . Kaj! Antigono! . . .

Kreont. Neskrbnica je pala v mojo mrežo;
Težkó se reši.

Drugi prizor.

Straže s plamenicami, Antigona, Argija, Kreont,
Hemon.

Kreont. Kaj je? pregrešili
Kaj ste dekleti?

Antig. Jaz povem.

Kreont.

Stopite

Sem bliže.

Antig.

Glej, stojim pred tabo. Zakon

Sem tvoj prelomila, spoznavam: brata
Sem svojega sežgala na gromadi.

Kreont.

Zato plačilo, ktero sem obljubil,
Doboš. — A žena, kdo si ti, ker tebe
Jaz ne poznam? po tujej šegi . . .

Argija.

Njene

Kreposti sem jaz tovaršica.

Hemon.

Oče,

Togoto svojo brzday; saj ni vredna
Kraljeve jeze ženska drznost.

Kreont.

Jeze?

Jaz hladnokrven ji sodnik poslušam.
Zapali ste vže smrti; naj še svoje
Ime le-ta pové, potem doboste
Obe plačilo svoje.

Antig.

Jaz zahtevam

Plačilo, jaz. Jaz sem jo našla v tabru;
Pokazala sem bratovo jej truplo;
Vodnik mi bil je Bog, jaz bričev tvojih
Prekanila sem zlo, neskrbno stražo;
Jaz vabila sem k svetemu jo činu —
In ona mi je tud pri tem pomogla.
Kdo je, ne znam; jaz videla je nisem
Še v Tebah; morda je iz Arga prišla
Objemat milostivo koga v tabru,
Pa ne sežigat . . .

Argija. Bila bi krivična,
In vredna najkrutejše muke, ako
Bi bila iz strahú odreči djanje
Se sveto drznola. — Brezbožnik, zvedi
Imé, raduj se, ukaj ...

Antig. Bogme! molči ...

Argija. Jaz sem Adrastu hči, jaz sem soproga
Poliniku: Argija ...

Hemon. Vbožica!

Kreont. Ha! pravi tovaršici! Bog je vaji
Izročil meni; sluga maščevanju
Sem božjemu. — Soproga nežna, nemaš
Tu ploda milega ljubezni kratke?
Otroku, Teb si dediču ti mati;
Kde je? Saj je Edipovič on tudi,
In čakajo ga Tebe.

Hemon. Grom ... in pekel! ...

Tud ti si sina zgubil, pa s posmehom
Ni sram te žalost materi greniti?
Za bratom prva, druga za soprogom
Žaluje; ti ji zasmehuješ? Strašno!

Antig. Očeta tega sin nevredni! molči;
Ne žali naji s prošnjami; nedolžnost
Dokazana brez dvombe je, ker smrtno
Otožni sve tu-le, kder Kreont vlada.

Kreont. Togoti se, saj mene ti ne žališ;
Preziraj smrt, a več jej ne uideš.

Argija. Ah! na-me le izlij svoj srd. Jaz sama
Sem prišla nepoznana, skrivši; v hišo

Sem to stopila v noči, da se rogam
Postavi tvojej. Res, strupene jeze
Je bilo tud Antigoni napeto
Srce; naklepov tisoč je kovala,
Trpela pa je tiho zlo prepoved.
Da se je pregrešila, tega kriva
Sem sama jaz. Kdor misli, kriv je zlobe;
A kdor kovari, ta je kazni vreden . . .

Antig. Ni tako; milost neprilična, prazna
V njej govori. Res skrivši je stopila
V ta dvor, a znala zakona ni zlega;
Tu me iskala je; trepeče, plašno
Soproga svôga ljubega pepelnik
Je tirjala od mene. Ak bi bila
Novica v Arg o zakonu nemilem
Prišla, ne trdim, da te ne bi ona
Črtila (kdo te ne črtí?); a bala
Se te je bolj. Zbežati je s zakladom,
S pepelom svetim mislila, očem
Odtegnoti se tvojim, ter predrage
Ostanke v Arg prenesti — vbožica!
Al jaz sem pred obličje tvoje priti
Želela si; sedaj sem tu, ter vedi,
Da kakor njej in bolj no njej še mnogo
Se mi mrziš, da njej sem v prsi vlila
Neugasljev zavisti, črta plamen;
Da moja je vsa njena drznost, jarost
In jeza, ktero sedaj v sebi kuha.
Kreont. Kdo vaji je krivičniši, nezvesti,

Zastonj se pričkate. Zdaj zdaj pokažem
Kdo vaji je menj vreden. Ha! ko k smrti
Zasramnej, kakoršne ste vredni, vaji
Obsodim, bodete drugače v prošnjah
In v solzah se poskušali ...

Hemon. Kaj? k smrti
Zasramnej? Bog! ... Ah, oče! ne verjamem,
Ne, ne storiš. Previdnost, če ne milost
Naj osladi togoto trpko. Kralja
Je močnega Adrasta hči Argija;
Adrast poznade tebsko pot in lahko
Jo spet nastopi.

Kreont. Torej predno vrne
Adrast se v Tebe naj umre Argija. —
Kaj? hočeš, da usmiljen bom iz straha?

Argija. Adrast ne more vrnoti se v Tebe;
Proté bogovi mu in čas; brez novcev
Pa brez orožja in ljudi ne more
Me maščevati. Drzni se le, Kreont;
Umori, vmori me, za zdaj ne bode
Adrast te kaznjeval. Argijo vmori,
Ker to morilcu ne bo škodovalo;
Antigono pa reši, tisoč, tisoč
Bo v Tebah maščevalcev, kateri zanjó ...

Antig. Že dosti, sestra! njega ne poznaš;
Ni krut le po naključbi, brez uzroka;
Ni strah me za-te, jaz sem njemu dosti,
In to me veseli. On hoče žezlo,
Pa ti ga nemaš; po nesrečnem pravu

Je moje to, kar on si prilastuje;
Hlepí po časti in zato jaz sama
Propasti moram . . .

Kreont. Tvoje je to žezlo?

Otroci zlobni rodoskrumbe, pravo
Do smrti imate, a ne do žezla.
Dokaz sta grozen zlobna brata, ktera
Sta se drug družega vmorila.

Antig. Silil

Si ti ju, zlobnež, k vražjej hudobiji. —
Res krivda naša je, da svôga brata
Otroci smo; bogovi kaznjevali
So s tem nas, da si ti nam ujec. Vojski
Nesramnej poglavar, ti vrag vseh vragov
Si kuril črt; ti prvemu se hlinil
In drugega spodbadal si, izdal pa
Oba. Tako odprl si pot k prestolu
In k zlobi si.

Hemon. Al češ v pogubo s silo

Antigona?

Antig. Da, hočem, da bo slišal

Trinog vsaj enkrat le resnico. Tukaj
Nobenega ne vidim, da se tega
Predrzne. — Kreonte, da mogel svoje
Ukazati bi vesti, kakor drugih
Jezikom, naj molčí, o kako polna
Bi bi bila tadaj tvoja radost! Ali
Sam sebi najbolj zopern si, i v motnem,
Nemirnem ti pogledu vtisnjeni

Ste hudobija ino kazen.

Kreont. K smrti

Ni vaj'nej trebalo izdaje moje,
Ostudna brata svojemu očetu;
Hoteli smrt so zdraženi bogovi.

Antig. Kaj kličeš ti bogove? ti, ki nemaš
Boga razun koristi svoje, kterej
Bi žrtvoval prijatle, sine, slutje,
Da bi je imel.

Kreont. — Imaš še kaj reči? —

Zahtevajo bogovi razni razne
Darove. Ti podzemeljskim duhovom
Šramotnega rodú boš zadnja žrtva.

Hemon. Še mene, oče, prosim prej poslušaj.
Odloži to za malo časa; mnogo
Prevažnega povedati ti imam . . .

Kreont. Noči nemile njima nekaj še
Ostaje. Njenej smrti vže odmeril
Sem čas; dokler izide solnce hočem
Te slušati . . .

Argija. Kaj? govoriš zdaj samo
O njej? Strahú se tresem. Mene k smrti
Ne pošlješ ž njo?

Kreont. Le brzo; obedve
V pregrozno temno ječo.

Argija. Sestra, pojdem
S teboj . . .

Antig. Ah! . . . da . . .

Kreont. Ločite ji. — Naj ide

Antigona z menoj; jaz sem zastave
Le-te čuvaj; nu, pòjmo. — Straže, ono
Peljite v drugo ječo.

Hemon.

Bog! . . .

Antig.

Le pòjmo.

Argija. Gorjé mi! . . .

Hemon.

Iti hočem vsaj za njimi.

Tretje dejanje.

Prvi prizor.

Kreont, Hemon.

Kreont. Zdaj, sin, poslušati te hočem. Rekel
Si mi, da bom od tebe slišal važne
Reči; tud jaz ti imam morda takih
Povedati.

Hemon.

Prositi hočem; divjej

Kipeče tvoje jeze prvej sili
Ustavljati se nisem smel; ker umu
Se zdaj umika, dasi sam, v imenu
Vseh Teb rotim te, dragi oče, bodi
Usmiljen. Meni to odrečeš? Tvojo
Prepoved prelomili ste dve ženski
Usmiljeni; pa kdo je ne bi bil
Prelomil? . . .

Kreont. Kdo bi za prelomnici
Prosimi drznol se, stran tebe?

Hemon. V srci
I ti ne misliš, da je smrti vredno
Dejanje sveto; tako krut, krivičen
Nikakor nisi.

Kreont. Sin, naj Tebe prave,
Da sem okruten, naj, a biti moram
Pravičen. Slušati vsi morajo
Vse zakone, če so jim všeč al ne;
Dejanj so svojih kralji odgovorni
Samo bogovom; leta, spol in stopnja
Ne izgovarjajo pregrehe grde:
Neslušnosti. Če zdaj teh dveh ne kaznim,
Storé tako še drugi.

Hemon. Ko si dajal
Ta zakon, si-li mislil, da prezreti
Se boste prvi drznoli ga ženski?
Soproga, sestra, kateri ste skušaje
Se med seboj svoj spol premagali? ...

Kreont. Poslušaj; skriti ti ne smem ničesar. —
Ne znaš, al nečeš znati, al se delaš,
Da nisi še sprevidel mojih misli,
Zato ti je odkrijem. — Mislil, upal,
Kaj še? po sili hotel sem, da prva
Antigona prelomi to prepoved;
Imam jo, kriva je; zdaj pa odpravim
Brezpridni zakon ...

Hemon. Bog! ... Si ti moj oče? ...

Kreont. Ti, nehvaležni sin, . . . al vsaj neskušni,
Ker upam, da si samo še neskušen;
Tvoj oče sem; če krivega me imaš,
Zbog tebe kriv sem.

Hemon. Vidim kleto umetnost,
Po kateri vzdignoti me misliš. — Žezlo
Preklete, moje ne boš nikdar, ako
Te imam pridobiti z groznim sredstvom.

Kreont. Še moje je to žezlo, ki ga nečeš. —
Če kakor sin ne govoriš z očetom,
Govoriš s kraljem.

Hemon. Joj! . . . oprosti; . . . slušaj; . . .
Ime si svoje, oče, s tem oskruniš,
Kovarstva pa sadú ne vžiješ. V kralju
Ni toliko moči, da glas naravni
Zatreti more. Vsakdo objokuje
Device milosrčne trdo zgodo;
Tebancem studilo se bo kovarstvo,
Ko ga zvedó, prebijejo ga težko.

Kreont. Še drzneš dvomiti, kar nihče dvomil
Še ni dozda, če slušati imajo?
Ne vidim svoje moči druge meje
Stran lastne volje. Ti ne uči mene.
Občutek vsaki, razen straha, v srcih
Ljudí zatrem.

Hemon. Zastonj tedaj sem prosil
In upal da se vsmiliš?

Kreont. Da, zastonj.

Hemon. Krví kraljeve ženski v smrt obsodiš,

Ker bratu, možu svojemu zažgali
Grmado ste?

Kreont. Eno obsodim. — Druge
Mi ni tak mar; ne znam še, kaj ž njo počnem.

Hemon. I mene torej ž njo obsodiš k smrti.
Antigono jaz ljubim, vedi, z davna
Jo ljubim; draža mi je od življenja,
In predno mi Antigono uzameš,
Življenje meni vzameš.

Kreont. Zlobnež! ... Ljubiš
Tako očeta?

Hemon. Bog je moja priča:
Jaz tebe ljubim kakor njo.

Kreont. Ah, trdo
Napotje! — S smrtnim mečem si nenadno
Prebol mi srce. Zlobna ljubav nama
Obema mir, obema čast ukrade!
Ti si na svetu mi najmilši ... Krivda
Je moja ta, da tebe preveč ljubim ...
Tako pa si hvaležen? Ljubiš, prosiš
In češ, da spustim njo, ki vstavlja mojej
Se moči, ki v oči me zaničuje
In častilakomna hlepi po žezlu?
Po žezlu, ki je zdaj še v mojej roci,
Pa bo kdaj tvoje.

Hemon. Motiš se, ker ona,
Verjemi, na kraljestvo še ne misli;
Pa tebi, res, rojí le to po glavi.
Zato ne veš, ni vedeti iz skušnje

Ne moreš, kako moč ima ljubezen,
Katero um težkó brzdá. Še bila
Sovražna tebi ni Antigona,
Ko je vže bila meni ljuba; mogel
Potem pozabiti je nisem, ali
Sem molčal; ne bi bil govoril, ako
Bi me ne bil primoral sam ti k temu. —
Glavó vkloni sekiri sramotivnej? ...
Naj jaz to gledam i naj to prebijem? —
Da bi s prijaznim, jasnim okom videl
Nje blago srce, veleum in redke
Uzvišene kreposti, čudil, oče,
Bi se jej, kakor jaz, in ti še bolj
Od mene. Pod Eteoklom okrutim
Kdo je Poliniku se drznol biti
Priatelj v Tebah? sama ona. Komu
Se smili zapuščeni, slepi oče?
Le njej. Kdo je tolažil tvojo sestro
Jokasto, katero si kdaj ljubil, v njenej
Neskončnej maternej britkosti? Ktera
Je bila v žalosti jej tovaršica,
Razun Antigone? — Ti deš, da je
Edipu hči? kreposti njene blage
Krivico tujo še presegajo. —
Spet dém: na žezlo ona še ne misli;
Da me osreči nje nesreča, upaš
Zastonj. Da njo osrečila bi moja!
Ne samih Teb, svetá prestol bi zanjo
Rad dal.

Kreont. — Povej: al ljubi ona tebe?

Hemon. Enako, kakor jaz njo, ne! Saj ona
Ne more me ljubiti; moje srce
Je srečno, če me ne črti. Ne nadjam
Se več; črtiti bi me morala.

Kreont. Povej: bi tela biti tvoja žena?

Hemon. Kraljeva deva, kterej grozno vzeli
So h krati brata, mater in očeta,
Se bo možila in sicer š človekom,
Ki njej i njenim je nezgodonosne
Krví? Naj se predrznem ponuditi
Jej roko jaz, tvoj sin? ...

Kreont. Predrzni se,
Ker tvoja roka jej povrne život
In žezlo.

Hemon. Preveč jo poznam in ljubim;
Jokala vedno je, in zdaj posebno
Živí plakaje. Njej zasveti morda
Veselša doba in ljubezni mojej
Prijazniša, in takrat lahko ...

Kreont. Hočeš
Da času i naključbam dvomnim svojo
Usodo izročim? Zastonj to upaš. —
Hej, straže, semkaj pred-me pripeljite
Antigono. — Res, da je smrti vredna,
In pravo imam jo vsmrtiti; meni
Bi bila njena smrt korist velika, ...
Pa vendar tako si mi drag, da hočem
Pustiti jej življenje in jo vzeti

Za hčer, če hoče biti tvoja. Dvomiš
Če izvoli si smrt, al pa možitev?

Hemon. Ne dvomim: smrt si izvoli.

Kreont. Prezira

Te toraj?

Hemon. Preveč ljubi svoje.

Kreont. Dosti.

Ah, sin! Al češ, da hranim njej življenje,
Ki vzela bi ga meni, da bi mogla?
Od mene, ki te tako ljubim, drzneš
Se to zahtevati?

Drugi prizor.

Antigona, Kreont, Hemon, straže.

Hemon. Pristopi; drugih
Sem misli zdaj od prej, a v tvoje dobro.
Ne da bi bila tvoja krivda manjša,
Al kazni ti namenjena preostra;
Ljubezen do sinú bolj od pravice
Me sili k temu. Sin me prosi milost
Za te, in jo dobó, če si pripravna . . .

Antig. Pripravna? k čemu?

Kreont. Da mu v pričo mene
V dostojno plačo . . . v zakon daš rokó.

Hemon. Antigona, oprosti; nikdar nisem
Te plače tirjal; meni hoče dati
Te on, a jaz te čem oteti.

Kreont. Jaz

Ti odpustim.

Antig. Je Kreont milosten? —

Če milosten si, vsmrti me. Ah! tvojim
Očem le smrt odtegne me na veke;
Pač srečen je le kdor ne gleda tebe. —
Če me resnično ljubiš, Hemon, prosí,
Naj me vmorí. Premisli, da trinogov
Najboljši dar je smrt, ki jo odreka
Še tem, ki jo želé . . .

Kreont. Al govorila
Ne boš drugače? Zmirom trdovratna
Si in prešerna, naj obsojam ali
Oproščam te?

Antig. Naj govorim drugače
S teboj? . . . prej ti še srce predružačiš.

Hemon. Ta je moj oče; ako ž njim govoriš
Tako, tud mene v srce zbadaš.

Antig. Oče

Je tvoj, le to zaslugo ima; ti pa
Le to napako, da si sin njegov.

Kreont. Zablisne v meni milost, veš, pa zgine:
Preveč si kriva vže; ni treba krivde
Še z govorjenjem težiti . . .

Antig. Zato

Sem preveč kriva, ker brez dvombe moje
Je žezlo, katero vzel si ti. Naj bode;
Ne prašam te ni žezla, ni življenja.
Ko vzel si mi očeta, rekla bila

Bi ti, naj me vsmrtiš, al z lastno roko
Prebola bi se bila; pa pogrebsti
Imela sem še brata. Ker zvršila
Sem sveto delo, nič mi več ne ostaja.
Če hočeš, da živim, očeta daj mi.

Kreont. Prestol ti dam in zraven v zakon sina,
Kateri ima rajši tebe, nego
Očeta; ki bolj tebe ljubi, nego
Ti mene črtiš.

Antig. Če ne osladiti,
Olajšati bi mi življenje mogel
Edini Hemon. — Pa kako živela
Bi poleg tebe? ko nemaščevane
Izdanih i vmorjenih mojih sence
Kričé: Maščujte nas! Naj kot nevesta
Pritiskam k srcu njega, čegar oče
Zatira kruto moje? ...

Kreont. Pravo. Bila
Prečastna bi ta zveza; da bi živel
Še kak Edipovič! on sam bil vreden
Bi plemenite tvoje roke ...

Antig. Grozno
Ime: Edipu hči! — pa bolj sramotno:
Kreontu sneha!

Hemon. Ah! nadeja moja
Je prazna, žalibog! Le kri vgasiti
Pretrpki vajin črt zamore; mojo
Zvolita torej, mojo prelivajta. —
Antigona, da se ne vdaš, prav imaš;

Pravičen, oče, je tvoj srd; jaz vaju
Oba enako ljubim, samo sebe
Črtim. — Vsmrtiti češ jo, Kreonte?
Naj sina tvojega vmori, da smrti
Bo vredna. — Češ Antigona nad njim
Se maščevati? ná, prebodi meni
Srce; maščuj se: vzemi sina mu
Edinoljubljenega; vse mu vzemi,
Da revniši bo od Edipa. Hitro,
Kaj čakaš? rani me; srce mi trgaš
Še bolj, ko mi očeta psuješ.

Kreont,

Ne

Obupaj; večo moč ima v njej jarost
Od žalosti. — Le pametno premisli:
Imaš osodo svojo ti v oblasti;
Od tebe le odvisna je Argija,
Ko bolj od sebe ljubiš i miluješ;
V oblasti Hemon, ki ga ne črtiš,
Imaš ... in mene; da-si me čezmerno
Črtiš, spoznati bi imela, da še
Čezmerno milosten sem proti tebi. —
Ves dan, ki se zaznava, preudarjaj;
Možitev ali smrt si o mraku zbereš.

Tretji prizor.

Antigona, Hemon, straže.

Antig. Ah! škoda, da si sin Kreontov! Škoda,
Da njemu vsaj podoben nisi! ...

Hemon.

Sliši. —

Sedaj, ko čutim, da se bliža zadnji
Življenja mi trenotek, naj odkrijem
Ti svoje misli; vpričo krutega
Očeta nisem tega mogel. — Vedi,
Odpoved tvojo jako in še jači
Tvoj srd jaz hvalim, cenim, občudujem,
Ter roko rajši na počasnem ognji
Sežgem, no jo ponudim tebi; meni
Se tebe bolj nevredna zdi, no tebi.
Da ljubim te, to znaš; da cenim te,
To zveš. — Al, strašno! sam moj život tvôga
Otetu zdaj ne more! ... Ah! da vmreti
Bi mogla častno vsaj ...

Antig.

Zelo groznejše

So vmrli v Tebah mati mi in brata.
Sekira mi bo skorej v čast.

Hemon.

Kaj praviš? ...

Gorjé! ... Te groze ne bom videl, prej
Umrem. — Antigona, poslušaj. Morda
Prekaniti še vtegneš kralja ... Nečem,
Ne pravim, da se tvoja čast oskruni,
Saj tud ti tega nečeš, pa ...

Antig.

Trinogov

Jaz ne prekanjam, ampak se jim rogam;
To veš. Le vsmiljenje do brata gnalo
Me je k zvijači. Da se z goljufijo
Otmem? ah! goljufije bi se rajše
Poslužila, da prej umrem ...

Hemon. Če tudi
Tak močno, strastno hrepeniš po smrti,
Počakaj malo vsaj. Nič ne zahtevam
Od tebe nepoštenega; pa vendar
Če drugim si v korist z odlašbo, ako
Živeti moreš brez sramote, boš mar
Tako okruta proti sebi ino
Prot meni?

Antig. Ne, ne morem, Hemon ... Sebi
Okruta nisem; — hči sem jaz Edipu. —
Le za-te mi je žal, pa vendar ...

Hemon. Znamem;
Življenja tebi vzrok ne morem biti,
Pač smrti pa tovarš. — Al onstran Stiških
Valov še niso milostivi tvoji
Občutki vsi; nesrečni res, pa vendar
Še živi so Edip, Argija ino
Otroče njeno, v katerem živa slika
Polinikova raste, kteremu
Privoščila bi morda kdaj to žezlo,
Ki tebi ni koristno. Jenjaj, jenjaj! —
Ti hlini se, da vdaš se mojej prošnji,
Da hočeš biti moja žena, ako
Ti časa dovoli, da utolažiš
Pravično, dolgo žalost. Jaz porečem,
Da mi je prav; pregovorim vsakakor
Očeta, naj počaka. Tako upam,
Da čas vse poravná; preverjen sem,
Da svoje hčere neče zapustiti

Adrast v sramotnih sponah. Včasih pride
Pomoč od koder je ne čakamo,
Ah! živi; ne zbog mene, spet ponavljam;
Jaz pojdem za teboj, jaz se sam sebi
Ne smilim, naj tudi tebi se ne smilim.
Za slepega očeta, za Argijo
Te prosim. Njo boš sužnosti rešila,
Očeta boš spet videla i morda
Mu še koristila. Njih se usmili,
Usmili se; na to te opominja
I v grenkem joku utopljen, pred tabo
Klečé . . . rotí te Hemon . . .

Antig. . . . Ah! rotim te . . .

Sedaj, ko moram biti stanovitna,
Ko nikdar še tako, mi ne razmehčaj
Srca z ljubezni nežnim jokanjem . . .
Če v meni toliko premoreš, . . . reši
Mi čast ter pusti, da umrem, če res
Me ljubiš.

Hemon. . . . Bogme! . . . Saj to, kar obetam;
Kar sem ti rekel, je mogoče.

Antig. Tvoja
Ne morem biti; čemu bom živela? —
Ah! ne spominjaj me na pravi vzrok
Britkosti krute! — In če s tabo v zakon
Bi se zavezala, če prav na videz,
Kaj pa poreče Grška k temu? — Oče,
Ki ne bi bil življenja mojega
Edini vzrok, — ko zvedel bi novico! . . .

Če žalost, revščina, sramota niso
Ga še vsmrtile, srce bi prebola
Mu ta novica grozna. Revni oče!
Jaz vem, da žalibog! te ne bom nikdar
Več videla, ne, nikdar več . . . a tvojih
Otrok najzadnja, umrem vsaj nedolžna.

Hemon. Srce mi tržeš; . . . vendar te občutke
Hvaliti moram, tudi jaz kreposti
Poznam iz skušnje .. Pa, da vmerješ! .. Zadnjo
Mi prošnjo vsliši, če me ne sovražiš:
Na strani ti bom stal; morilno jeklo
Naj moje prej srce prebode; tako
Osvetiš malo se nad Kreontom
Brezsrčnim.

Antig. Živi, jaz to hočem, živi . . .
Krivico svojo jaz izbrišem s smrtjo;
Ti izbrišeš jo s življenjem.

Hemon. — Ne; poskusi
Pomoček zadnji. Nečloveški oče
In krvoločni kralj, boš čul obupen
Zdivjanega sinú glasove zadnje.

Antig. Joh! kaj naklepaš? Pojdeš proti očetu? . . .
Te groze varuj se, drugač ne ljubim
Te več.

Hemon. Ne more te od zlega sklepa
Več nič odvrnoti?

Antig. Ti sam.

Hemon. Se toraj
Udaš? . . .

Antig. Da te ne bom več videla.

Hemon. Za Boga! v kratkem.

Antig. Stoj. Gorjé! ... Ah! sliši ...
Kaj češ storiti?

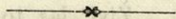
Hemon. Tebi vkljub te hočem
Oteti.

Antig. Stoj! ...

Četrty prizor.

Antigona, straže.

Antig. Več me ne sluša. — Straže
Sedaj me brzo h Kreontu peljite.

Četrto dejanje.

Prvi prizor.

Kreont, Antigona, straže.

Kreont. Si zbrala?

Antig. Da.

Kreont. Možitev?

Antig. Smrt.

Kreont. Doboš jo. —

Al pazi, da se ne skesaš, ko bode
Nad glavo ti visela vže sekira;

Prepozno in zastonj bi se kesala.
Težko prebiješ menda smrt, ko blizo
Ti bode grozna; težko jok Argijin
Prebiješ, če jo ljubiš, ker umreti
Bo s tabo ona morala; ti sama
Si njene smrti kriva. — Le premisli;
Še utegneš . . . Še te prašam. — Kaj porečeš?
Ne govoriš? Srpó in strmo gledaš?
Doboš, prevzetnica, doboš, kar tirjaš
Molcé. Vže mi je bilo žal, da prašal
Sem te, če hočeš svojo smrt, al mojo
Sramoto.

Antig. Kaj še čakaš? Molči, delaj.

Kreont. Ponašaj se s pogumom kakor hočeš;
Pokaže brž se. Doba tvojej smrti
Odmenjena še ni, pa da ti vstrežem,
Pospešim jo. — Evrimedonte, pojdi
In vleci brž jo na pripravljeno
Morišče.

Drugi prizor.

Hemon, Antigona, Kreont, straže.

Hemon. Na morišče? Stoj . . .

Antig. Kaj vidim! . . .

Sedaj podvizajte se, straže; k smrti
Me brž vlecite. Hemon, . . . idi, z Bogom.

Hemon. Odvesti je naj nihče se ne drzne.

Kreont. Kako? protiš kder jaz vkazujem? . . .

Hemon.

Oče! ...

Tako me ljubiš? nisi dal jej časa
En dan?

Kreont.

Če sama sili v smrt, jej morem
To jaz braniti?

Hemon.

Čuj; ne znaš? Ah! drugo
Nenadno zlo ti zdaj preti. Govore,
Da pride v Tebe hrabri kralj Atenski
Tezej, nepokopanih maščevalec.
Hodile k njemu so otožne vdove
Argivske, iz srdú in žalosti
Jokaje. Te pravične tožbe vslišal
Je kralj ter jim obljubil môž umrlih
Pepel; Tezej ničesar ne obeta
Pa brez premislika. — Odvrni, oče,
Njegovo jarost in sramoto našo.
Ne tirjam, da udaš se strahu, ampak
Da vsmiliš se Tebancev, ki nedavno
So mir dosegli; ker če tudi v vojno
Krivično pojdejo za tvoj dobiček,
Kak vitez pak ostane v Tebah? Hrabri,
Saj veš, leže al mrtvi v grobih, ali
Krvavi, vmirajoči na posteljah.

Kreont.

Sem jaz mar bojazljiva ženska? Čemu
Naštevaš daljne, dvomne, zmišljene
Nevarnosti? Dozdaj Tezej me hrabri
Ni prašal še Argivcev padlih trupel;
Odbil mu jih še nisem: predno vpraša,
Prestrežem morda mu željó. Je pravo?

Za zdaj so Tebe varne; vojne nečem. —
Da gré v osodo svojo ta, ne brani.

Hemon. Al sina svojega češ pogubiti? . . .
Jaz nje ne preživim en dan, to vedi.
Da sina zgubiš, to je malo; v tisoč
Zadreg se vpleteš še. Da je nedolžna
Antigona, ti sam spoznaš, ko zakon
Odpraviš. Vsem je znano, da si mrežo
Nesramno samo njej nastavil. Tebe
Naj gledajo, da umoriš sramotno
Njih kraljev drago hčer? ne upaj tega.
Grozitev, tožeb in orožja glase
Že slišim, dvomim . . .

Kreont. Dosti. — Ker že nečeš,
Ne bodo Tebe gledale, da vmerje
Njih kraljev hčerka ljubljena sramotno.
Vojaci, ko se bo mračilo, v tabor,
Kder vitezi leže nepokopani,
Peljite jo. Odreči groba nečem
Nikomur več, to mi prepoveduje
Tezej veliki; grob imej tud ona,
Ki ga je dala drugemu: v ostrozi
Pokopljite jo živo . . .

Hemon. Bog! kaj slišim?
Tako se rogaš Bogu, svetu? Sina
Prej svojega vso kri preliti moraš.
Naj živo jo pokopljejo? Hudobnež! . . .
Prej mene vmoriš, mene vpepeliš . . .

Antig. Ljubezni moje češ nevreden biti?

Tvoj oče je, naj dober bo al zloben.
Vže ko sem se rodila h groznej smrti
Namenila me je osoda; kako,
Kedaj in kde umrem, to je vse eno.

Kreont. Protiš zastonj; le jenjaj: nje oteti
Ne moreš, ni koristiti sam sebi . . .
Očeta le v nesrečo pahneš . . .

Hemon. Moram

Te pahnoti v nesrečo, to zaslužiš,
In to storim. Zarad prestola puščaš
V nemar očeta, kralja in človeka
Dolžnosti svete; misliš, da stojiš
Na trdih tleh, prestol pa vže se maja
Pod zlobno nogo. Tebe dobro znajo
Kdo Hemon je al Kreont . . . Nekdo zdajci
Ti lahko vzame ugrabljeno žezlo; —
Jaz nečem ga, pa tresi se, če njej . . .

Antig. Ah! prosim, Kreont, hitro v smrt me pošlji.
Nesrečne vsode grozna moč! k nezgodam
In k zlemu rojstvu mojemu je prišlo
Še to-le, da razdražila sem sina
Zoper očeta! . . .

Hemon. Zdaj le mene, Kreont,
Le mene slušaj; naj te več ne gane
Ni meč ni kralj Atenski, ni jok ženski,
Ni ljudska tožba: v kruto tvoje srce
Naj seže strašni glas obupnega
Sinú, ki ga ti sam k divjanju siliš,
Kateremu ne bi bil imel dati

Življenja in kateri upa, da se
Še denes boš za to kesal.

Kreont. Na svetu
Ni glasa, da postave dá Kreontu.

Hemon. Na svetu pa je meč, da zle postave
Kreontove razdere.

Kreont. Kde?

Hemon. Moj meč.

Kreont. Nezvestnik. — Strezi ôči po življenji,
Le spravi me iz sveta pa ugrabi,
Vznemiri, kakor češ, kraljestvo . . . Še
Sem oče njemu, ki mi ni več sin.
Jaz kaznjevati te ne znam, ne morem;
Ljubiti te le znam in tvojo zmoto
Obžalovati . . . Al povej: kaj delam,
Da tebi ni v korist? Pa nehvaležen
In gluh, neumno, nekoristno, prazno
Ljubezen više ceniš, no državno
Modrost, no sveta krvna prava . . .

Hemon. O pravih
Katerih govoriš? Le kralj si, sina
Ne moreš ljubiti; le samosilju
Podpore iščeš. Tvômu sinu sveto
Ne more biti krvno pravo. Meni
Si ti izgled, ti krutosti učitelj;
Za tabo grem, če siliš me, za Boga!
Še hujši bom od tebe. — Tirja morda
Modrost krivico golo, kakoršno
Zdaj snuješ ti? Glej, da ti jaz ne vrnem

- Ljubezni take, kakoršno mi ti
Skazuješ . . . Prva zloba, veš, je draga,
Iz prve pa jih zraste sto in tisoč. —
- Antig.* Črtim te vže, če nadaljuješ. Predno
Si bil moj ljubi, bil si sin Kreontov;
Ta vez je močna, sveta, vseh vezí
Najprva. Misli, Hemon, ah! premisli,
Da tudi jaz vezí sem take žrtva.
Sam Bog to zna, da ljubim te; a v zakon
Te nečem, da ne razsrdé se mojih
Nemaščevane sence. Smrt si zberem,
In smrt jaz hočem, da ne sliši oče
O meni zle novice, ktere ne bi
Prebiti mogel. — Ti pa bodi vedno
Pokoren sin hudobnemu očetu.
- Kreont.* Menj zoperna mi je njegova jarost
Od tvoje milosti. — Preč jo peljite. —
Le pojdi preč mi, pojdi. Ti si sama
Mi zapeljala sina. — Vleci jo,
Evrimedont, ob določenej uri
V ostrog; naj ima mesti smrti grob.

Tretji prizor.

Kreont, Hemon, straže.

Hemon. — Pred določeno uro se v ostrogi
O meni čula bo novica.

Kreont. Hemon
Se še poprej zavé. — Grozitive tvoje

Lehkó prestrežem; — dati pa ljubezni
Ti čem zastavo večo: upam v tebe.
I v tvoje blago srce, v tvojo prejšnjo
Še neugaseno krepost.

Hemon.

Dostojno
Bo kar storim kreposti moje prejšnje.

Četrty prizor.

Kreont, straže.

Kreont. Poznam značaj mu: bolj od vsake zanjke
Brzdá ga čut čestí; od večje jeze
Odvrača moje ga zaupanje . . .
Mogoče pa, da se pijan ljubezni
Udá posilstvu? . . . Saj lehkó naklepe
Njegove spazim, zmešam in uničim:
Najprej Antigono iz sveta spravim,
Potem Tezeja vmirim, ljudstvu vkažem
Molčati, spet pridobim sina; vse to
Prav lahko. Kaj počnem z Argíjo? — Straže,
Argijo sèm pripeljite. — Koristna
Mi ni nje smrt, temveč krotiti moram
Adrastovo togoto; preveč vragov
Imam uže. — K očetu v Arg jo pošljem:
Nenadni dar ga zveseli, i mene
Tako dolžili krutosti ne bodo.

Peti prizor.

Kreont, Argija, straže.

Kreont. Poslušaj me, Argija. — Srčna žalost,
Ljubezen do moža, pobožna želja
Privedle so te v Tebe, kder bi sama
Prepovedi ne bila prelomila . . .

Argija. Ti motiš se; jaz sama . . .

Kreont. Prelomila

Bi bila jo iz milosti, pa ne
Nalašč, da rogaš se oblasti mojej,
Da hrup napraviš; milost, ljubav ločim
Jaz od dobičkarije, ki se ž njima
Zastira. Nisem krut takó ko misliš;
V dokaz imej svobodo. Nočne sence
So te spremljale, ko si prišla; drevi
O zahodu naj te k očetu sence
Peljó.

Argija. Na veke vže sem dala Argu
Slovó; umrlega soproga zadnji
Ostanki v Tebah so; in v Tebah živa
Al mrtva čem ostati.

Kreont. Dom, očeta,
Otroka ne želiš več videti?

Argija. Ljubljenega soproga zapustiti
Pepela svetega ne morem.

Kreont. Hočem

I v tem ti željo vstreči: krast si prišla
Njegov pepelnik skrivši; zdaj očitno

Imej ga, mili dar prenesi v Argos.

Le idi; možu ljubemu napravi

Doma gomilo, tvoje tóge vredno.

Argija. In je-li res? al milost ta odkodi,
Kako, zakaj? Al moreš biti tako
Drugačen od poprej, al se le hliniš? ...

Kreont. Nedavno videla si me v togoti
Razžarjenega; zmirom me ne vlada
Togota; krhata jo čas in pamet.

Argija. Dobrotni Bog ti daj življenje dolgo
In srečno! Torej si milejši? kako
Bo ljudstvo radostno, kakó vesel
Tvoj sin! In ti si najine usode
Se vsmilil in vsaj najino si milost
Nehal imenovati hudobijo;
Dejanje, h kateremu si naji silil,
Odpuščaš nama.

Kreont. Tebi ga odpuščam.

Argija. Kaj prosta ni Antigona?

Kreont. Različne

Napake drugih so od tvoje zmote.

Argija. Moj Bog! Kaj še zdihuje v sponah?

Kreont. Tebi

Kaj je to mar? pripravi se k odhodu.

Argija. Naj pojdem preč? v nevarnosti naj sestro
Pustim? Zastonj to upaš. Meni milo
Bi bilo odpusčenje, če tud ona
Bi se ga vdeležila; ali v sponah
Je še? i morda se jej kruta muka

Pripravlja? Mene zveži, mene muči . . .

Kreont. Vkazujem v Tebah jaz; vsak mojej volji
Se vklanja. — Prelomila si moj zakon,
In vendar to oproščam; ti si možu
Grmado smrtno vžgala, jaz ti dadem
Njegov pepelnik, da ga neseš v Argos.
Kaj še želiš? kaj še zahtevaš? Sem mar
Za svoja dela odgovoren tebi? . . .

Argija. Ah, prosim, daj mi vsaj, da jo še vidim.

Kreont. V njej nove drznosti, ki je še nemaš,
Iskati češ? — Iz Teb, ko se zmračí,
Brž pojdi, prosta v Argos; če ne z lepa,
Po sili pojdeš.

Argija. Tvoje odpuščenje
Je trše, nego smrt; zakaj pa kratiš
Le meni smrt, katero drugim daješ?
Saj te ni groza pred prelivanjem
Krví. Sem menj nedolžna, nego ona,
Da tvoje zlobe nisem vredna? . . .

Kreont. Kazen

Odhod ti bodi, ali milost, meni
Je to vse eno, da le greš. — Vam, straže,
Izročam jo: ko se zmračí, po vratih
Jo Emolojskih peljite do meje
Argivske; če se bo branila, s silo
Jo vlecite. — Zdaj zopet v ječo.

Argija. Slušaj . . .

Usmili se . . .

Kreont. Odlazi. —

Šesti prizor.

Kreont.

Vsi so mojim

Ukazom, milostnim al krutim,

Uporni? — Vendar bodo vsi pokorni.

Peto dejanje.

Prvi prizor.

Antigona med stražami.

Antig. No, pašcite se, idimo; hoditi
Ne sme tako počasi ona, ktera
Se bliža vže zaželenemu cilju ...
Al se vam morda smilim? ... Idimo. —
V obraz ti gledam, grozna smrt, pa vendar
Ne tresem se pred tabo. — Za Argijo
Žalujem le; kdo vé o njej kaj? ... nihče? ...
Ubožica! ... Le za-te jočem ... Dalje.

Drugi prizor.

Antigona, Argija — med stražami.

Argija. Tedaj izgnana sem iz Teb? ... Res nesem
Seboj pepelnik, vsake svoje želje

Začetek, konec; . . . pa da ne pozdravim
Več mile tovaršice!

Antig. Kdo tu plaka? . . .

Argija. Ah! koga vidim?

Antig. Ah, Argija!

Argija. Sestra . . .

Kako sem srečna, da te vidim! — Bogme!
Roké imaš v železji? . . .

Antig. Kam peljó te?

Povej!

Argija. Po sili v Arg k očetu.

Antig. Hvala

Bogú.

Argija. Tako me Kreont zaničuje,

Da me oprošča. Ti pa . . .

Antig. — Straže, ako

Imate vsmiljenja le senco, malo
Trenotkov nama dovolite v kratek
Pogovor. — Ljuba sestra, pridi in me
Objemi. Ah, zakaj te jaz ne morem
Pritisnoti na srce? z ostro trto
Sramotno, trdno, strašno zvezana,
Ne morem . . . Pridi, stisni me na prsa.
Kaj je? kaj tako skrbno k prsom stiskaš?
Pepelnik? . . . Bog! To mojega je brata
Pepel, zastava, mila, draga, grozna! —
Pepelnik sveti k ustom mi približaj. —
Mi je dovoljeno, da te pred smrtjo
Pomočim z gorkimi sulzami? . . . Tega

Se nisem nadjala več, bratec; ... to je
Moj zadnji jok, in tebi ga posvetim. —
Argija, velik je ta dar; usmiljen
Zeló je bil ti Kreont, zadovoljna
Si lahko. Vrni brž se v Arg, očetu
Obupnemu pepelnik nesi ... Živi;
Za sina živi; nad pepelom jokaj;
In ko boš ... jokala ... se kedaj ... spomni ...
Tud na-me ...

Argija. Ah! Srce mi trgaš ... Glas mi ...
Je vdrt ... od ... zdihljejev ... Naj jaz živim,
Ko ti ...?

Antig. Jaz idem v strašno smrt: kder delo
Veliko sve sinoči izvršili,
Bo zdaj moj grob; tam hoče Kreont, živo
Naj me pokopljejo.

Argija. Hudobnež! ...

Antig. K temu
Je noč izbral, ker ljudstva se boji. —
Ne joči se; le idi, pusti mene;
Tako Edipovih bo z mano konec.
Nič za-se mi ni žal, da bi le moja
Počasna smrt poplačala vsa môga
Rodú zločinstva grozna! ...

Argija. S tabo hočem
Trpeti; mene tvoj pogum ojači,
A jaz s tem morda tvoje bolečine
Nekoliko olajšam ...

Antig. Kaj? Tisočkrat
Mi je otežiš.

Argija. Ako vkup umreve,
Polinika spominjali se bove,
Osrčevali se in jokali ...

Antig. Ah! molči, da ne jočem spet ... Zdaj zadnjič
Poskusim svojo stanovitnost. — Joka
Ne morem zadržati ...

Argija. Joj! ne morem
Te rešiti? al vsaj s teboj umreti? ...

Antig. Ah! živi. Hči Edipu nisi; v srci
Ti ne plamtí ljubezen graje vredna,
Ko v meni; svojih razganjalca ino
Morilca sina ti ne ljubiš. Ta je
Napaka moja, jaz jo le poplačaj. —
Ah! Hemon, čutim vso ljubav do tebe,
Ah! čutim žalost, v kterej te zapuščam. —
Brž k smrti. — Z Bogom, sestra mila, ...
z Bogom!

Tretji prizor.

Kreont, Antigona, Argija, straže.

Kreont. Kaj čakate? še v smrtni tabor prišla
Ni ta? Ohó! kaj vidim? Ž njo Argijo?
Kaj je biló? kdo ji je združil? kateri
Je izdajalec?

Antig. Tvoji menj od tebe
Okruti dovolili nama nekaj

Trenotkov so. Po sreči sve se našli;
Jaz tečem k smrti v tabor, ne huduj se,
O Kreont. Milostno, pravično delaš,
Argijo da oproščaš.

Argija. Ž njo me pusti! ...

Antig. Ah! beži predno milost v njem ugasne.

Kreont. Argijo prej odpeljite ...

Argija. Okrutni!

Vi me od nje odtržete? ...

Antig. Objemi

Me zadnjikrat.

Kreont. Odtržite jo s silo,

Ločite in vlecite ji; brž, hočem.

Argija. Moj Bog! Te ne bom videla več nikdar? ...

Antig. Na veke ... z Bogom! ...

Četrty prizer.

Kreont, Antigona, straže.

Kreont. Po tej strani v tabor

Naj gré le-ta ... Ne; precej se vrnite

Od koder prišli ste. — Ipsej, poslušaj.

(Pové mu nekaj na uho.)

Peti prizer.

Kreont.

Tako podrl sem, upam, vse pretveze

Nezadovoljnim. Dobro sem se zmislił;

Tako le mora biti; ... s tem pa h krati
Sem rešil vse. — Mrmranje krivo ljudsko
Iz nepotrpežljivosti naravne
Izvira, često pa se z milostjo
Zakriva. Ljudske milosti resnične
Al tud dozdevne me je vedno groza;
Posebno zdaj, ko jih moj sin spodbuja. —
Res, žalibog je res! — Zastonj slepiti
Vladar naravo svojo smrtno hče,
Ko si domišlja, ali laže, da je
Oblast kraljeva nadčloveška: v rokah
Je kralj podložnim; trese na prestolu
Se on, pred katerim drugi trepetajo. —
Pa urna roka si ne dá prestreči:
Udar ljudém malika, srčnost, nado
I moč neukrotljivo, nepoznano
Uniči. — Ali kaj je to rožljanje?
Orožje se blišči? Kaj vidim? Hemon
Se bliža sèm ... z vojščaki ... proti meni?
Naj pride; čas je k temu.

Šesti prizor.

Kreont, Hemon, Hemonovi prijatelji.

Kreont.

Sin? kaj delaš?

Hemon. Kak sin? Očeta nemam. Prišel kralja
Trinoga zakone sem zle razdirat.

A za-se se ne boj, zločinstev tvojih

Ne bom jaz kaznjeval; to boge čaka.
V tej roki goli meč držim, da Tebe
Obranim novih hudobij.

Kreont. Ti zoper
Očeta, ... zoper kralja oborožen? —
K ustaji ljudstvo zapeljuješ? Novo
Je res to sredstvo proti hudobijam ...
Nevredni, slepi sin, — pa sebi kljubu
Očetu drag! — Povej: Kaj hočeš? žezlo
Pred časom?

Hemon. Vladaš, zdaljšaj svoje dneve;
Nič tvôga nečem; tirjam, čem, uzamem
Si pa z le-temi svojimi, s to roko
I s silo svoje. Iz oblasti tvoje
Otmem Antigono, Argijo ...

Kreont. Tako! ...
Neumna, zlobna drznost! ti nezvestnik
Se drzneš zgrabiti za meč, in zoper
Očeta, da razklenene razkleneš? —
Že prosta vrača se po prvi poti
Argija v Arg; poslal sem jo k očetu;
In k temu, vidiš, me doslej ni ganol
Trepet pred tvojim mečem.

Hemon. Kaj pa je
Z Antigono? ...

Kreont. I njo so zdaj peljali
Iz strašne reve grozne njene ječe.

Hemon. Kde je? jaz čem jo videti.

Kreont. To samo

Želiš?

Hemon. Čemú te prašam? V tem-le dvoru
(Če prav ni moj) za malo hipov morem
In čem ukazovati. Z mano, hrabri
Vojščaki, z mano; iz oblasti zlobne
Iztržimo kraljevo gospodično,
Ko drugo čaka v Tebah, ne pa kaznen.

Kreont. Vojščaki so odveč, sam zadostuješ;
Kdo ti to brani? Hodi noter, vzemi
Le kogar češ; zaničevani oče
Počaka tu ponižno, dokler hrabri
Rešitelj se povrne slavno.

Hemon. Rogaš
Se morda ti, jaz govorim ozbiljno.
Le dobro glej, al sam jaz zadostujem.

Kreont. Le pojdi, pojdi:
(Prizor se odpre in vidi se Antigonino truplo.)
Kreonta ne vstrašiš.

Hemon. Kaj vidim? ... Bog! ... Antigono ... vmorjeno!
Trinog nesramni, ... to si meni storil?

Kreont. Tako podrem napuh; storim da ukaze
Spoštuje vsak, in da se sin poboljša.

Hemon. Da se poboljšam? Žalibog! tvoj sin sem;
Da ne bi bil! Prebodi te moj meč ...
(Zažene se v očeta z mečem, pa naglo ga proti
sebi obrne, prebode se in pade.)

Jaz mrem ...

Kreont. Ah, stoj; kaj delaš? —

Hemon. Čutiš milost
Do mene zdaj? ... Drugàm jo nesi, krutež ...
Ah! pusti me, vsaj smrti mi ne greni ...
Glej, tebi vračam svojo kri; da ne bi
Mi je bil nikdar dal!

Kreont. Ah, sin! ... prisegam ...
Jaz nikdar nisem mislil, da se zaradi
Ljubezni slepe ...

Hemon. ... Idi ... jenjaj, da ne
Umrem obupno, strašno preklinjaje
Do zadnjega ... Jaz ... bil sem tebi sin
V življenji, ... ti pa meni ... oče ... nikdar ...

Kreont. Ah, sin! ...

Hemon. Toguj in vest ti črv razjedaj. —
Prijatli, zadnjo službo, ... moje truplo
Brezkrvno, ... vmirajoče ... vlecite ...
K Antigoni, ... da tam mi vgasne zadnja
Življenja ... iskra ...

Kreont. Sin premili! ... Moram
Te zapustiti? in ostati vedno
Brez tebe?

Hemon. Kreonte, al v prsi vtakni
Mi zopet meč, ... al pusti ... naj me k njej ...
Vlekó, ... in da ... umrjem ...

(Njegovi prijatelji ga počasi vlekó proti Antigoni-
nemu truplu.)

Kreont. —

Sin! ... Nezgoda

Nenadna!

(Pokrije si obraz in se ne gane dokler gledalci
Hemona skoro več ne vidijo.)

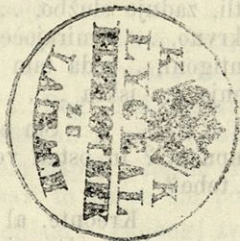
Sedmi prizor.

Kreont.

Jarosti nebeške prva,

Krvava, grozovita kazen, ... tu si ...

Na zadnje ... Da, poznam te. Ves se tresem.

la

ci

